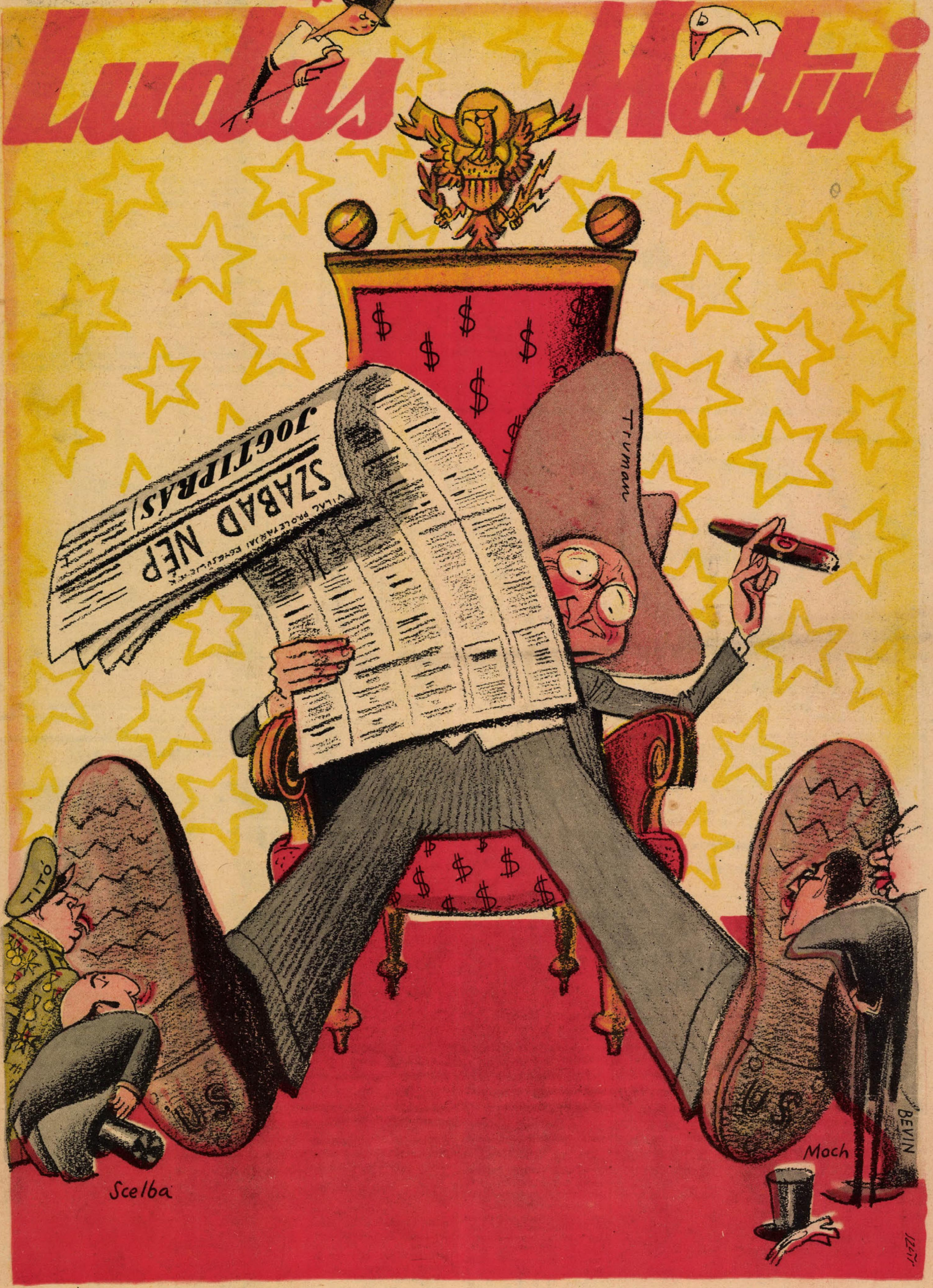
V. évfolyam, 46. szám

1949 november 10.

Ludas Matyi

— Hogy én tiprom lábbal a jogot? Hiszen mindkét lábam állandóan foglalt!

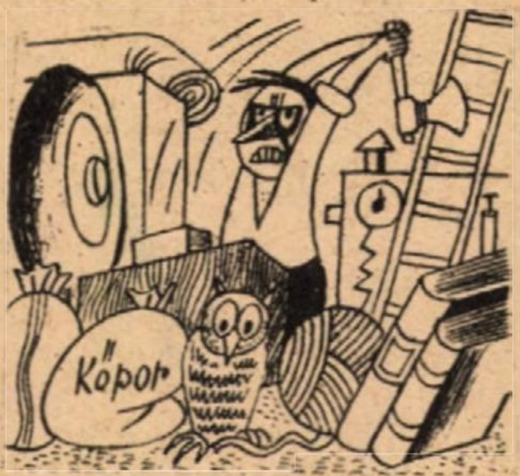
70 fillér

Az angol csapatokat kivonják Görögországból

Görögországi helyszíni felvételünk az angol csapatok elvonulása után

November elseje egy úricsaládnál

— Ti mit vettetek, Kázmér?

— Hát várjál csak. Először is Nietzsche válogatott műveit finn nyelven, húsz kötetben.

— Dehiszen ti nem tudtok finnül.

— Nem baj, úgyse szeretjük Nietzschét. Aztán vettünk kétezer forintért egy csodálatos, ritka régiséget, Julius Caesar töltőtollát.

— Dehiszen Julius Caesar idejében még nem volt feltalálva a töltőtoll!

— Azért olyan ritkaság! Aztán vettünk három kitömött baglyot, nagyon olcsón jutottunk hozzá.

— Kitömött baglyot? Dehiszen az hülyeség!

— Dehogy hülyeség! Még mindig sokkal okosabb, mintha élő baglyokat vettünk volna! Aztán vettünk három autógumit.

— Dehiszen nincs is autótok!

— Ez nekem is eszembejutott, amikor toltam őket felfelé a lépcsőn. Aztán vettem egy remek szeparátort...

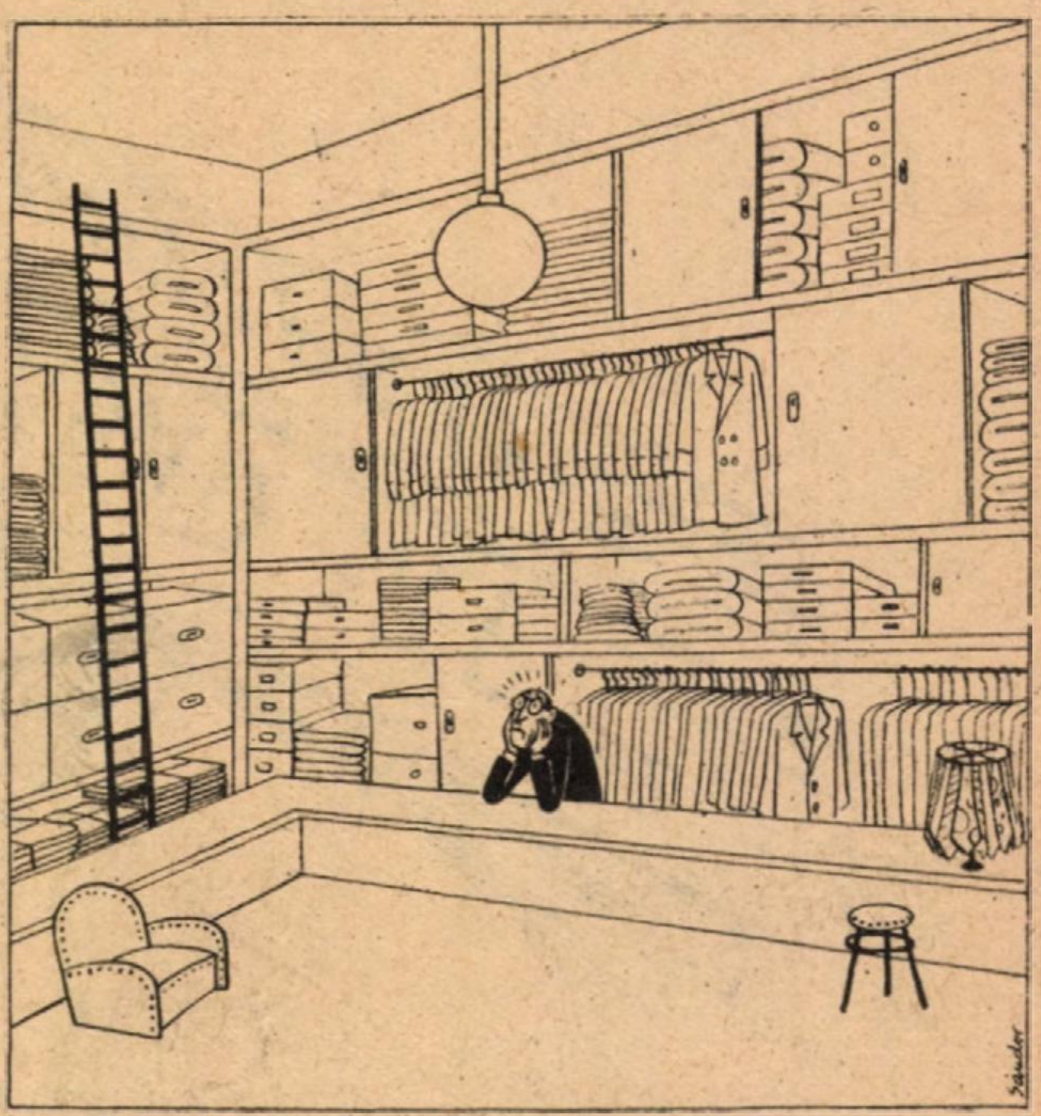
— Hát az mi?

— Én is azon gondolkozom már egy hete! De rá fogok jönni! Aztán vettem még egy vagón kőport, három bányászlámpát, két hevedert, egy tűzoltólétrát, meg egy baltát.

— Mindezt amiatt a buta pénzleértékelési rémhír miatt?

— A baltát nem! Azt azért vettem, hogy szétverjem vele a rádiót, amelyiken Amerika hangját szoktuk hallgatni...

Egy amerikai kereskedő bánata

— A fene egye meg a rádióhírszolgálatunkat! Olyan rémhírt nem tudnak kitalálni, amitől itt lennének tele vevőkkel az üzletek és nem Budapesten?

az új idényben új műsorral és részben új társulattal ismét elinaul az üzemi dolgozók szórakoztatására. A szerkesztőség tagjain kívül Somogyi Erzsi, Peti Sándor és Pásztor János, a Nemzeti Szinház művészei a tagjai mozgókabarénknak, amelyben — csak úgy, mint tavaly — Lantos Olivér is segitségünkre lesz a közönség szórakoztatásában. Kabarénk első útja a Fonóipar dolgozóihoz vezet. Itt említjük meg, hogy az előadásunkra igényt tartó üzemek szerkesztőségünk telefonszámán jelenthetik be ebbeli szándékukat.

Milyen egyszerű a dolog!

Az én családomban mindenkinek van születésnapja. De még ennél is különösebb az, hogy az én drága Mariska néném ugyanazon a napon született, mint én, bárha pár évtizeddel előbb. Minthogy Mariska néni is szeret engem, közös születésnapunkon meg szoktuk egymást lepni mindenféle hasznos ajándékkal.

Eleinte úgy volt a dolog, hogy október ötödikén felkerestem a nénit és átadtam neki ajándékomat. Például egy palacsintasütőt, vagy egy családi kefekész-

letet, vagy ilyesmit. Ugyanakkor ő is átadta ajándékát nekem. Zsebkést, amiben dugóhúzó és körömpiszkáló is van, vagy sárga nyakkendőt lila pöttyökkel, vagy ilyesmit. És megcsókoltuk egymást. Egyszer aztán azt mondtam Mariska néninek:

— Nézd, Mariska néni, sok pénzt adunk ki így fölöslegesen. Sokkal jobb volna, ha olyasmiket vennénk egymásnak, amikre szükségünk van. A meglepetés talán kisebb lenne, de az öröm nagyobb. Ezentúl beszéljük meg szépen, hogy mit vegyünk egymásnak, jó?

Mariska néni készséggel beleegyezett a dologba, mert belátta, hogy okos vagyok. Sőt, tovább ment egy lépéssel.

— Nézd fiam, — mondta — ha már a meglepetésről lemondunk, egyszerűsítsük a dolgot tovább. Neked is sok a munkád, nekem is, miért üljünk össze egy nappal előbb az ajándék ügyében? Ezentúl minden október ötödikén találkozunk ebéd után és elmegyünk a városba. Te megveszed nekem azt, amire szükségem van, én megveszem azt, amire szükséged van. Jó?

Beláttam, hogy igaza van. mert okos vagyok. Sőt, tovább mentem egy lépéssel.

— Tudod mit, Mariska néni? Nem is kell együtt mennünk. Hiszen lehet, hogy én ebéd után nem érek rá, te meg ebéd előtt nem érsz rá, minek komplikáljuk a dolgot? Ugyis vigyázunk, hogy egyforma értékű ajándékokat vegyünk egymásnak, menjünk különkülön. Ezentúl én minden október ötödikén megveszem **magamnak**, amire szükségem van és te ugyanezt teszed. Aztán másnap felhívjuk egymást telefonon, és megköszönjük egymásnak az ajándékot. Jó?

Igy lett! Mindennek már jónéhány éve és a rendszer kitűnően bevált. Csupa hasznos dolgot veszünk-kapunk magunknak-egymástól. Most legutóbb például, amikor másnap felhívtam Mariska nénit, hogy megköszönje nekem, amit vett magának, valósággal áradozott az örömtől:

— Édes fiam — mondta — egy pár meleg kesztyűt vettem magamnak tegnap, nagyon köszönöm neked. Tudod, titokban már hetek óta erre gondoltam... Még egyszer köszönöm... És te mit kaptál tőlem?

Nem tudok hazudni. Bevallottam, hogy nem vettem magamnak semmit.

— Mariska néni — szabadkoztam — nagyon sok kiadásom volt az utóbbi időben, elhalasztottam a dolgot...

Erre nagyon mérges lett.

— Édes fiam, fel vagyok háborodva! **Én** kapok tőled egy pár remek kesztyűt és **te** nem kapsz tőlem semmit? Hát így ismersz te engem? Jaj, de szégyellem magam!

Meg kellett ígérnem, hogy veszek magamnak valamit. Azzal fenyegetődzött, hogy különben eldobja a kesztyűt, amit vett magának tőlem neki.

Tabi László

Truman is lehet őszinte?

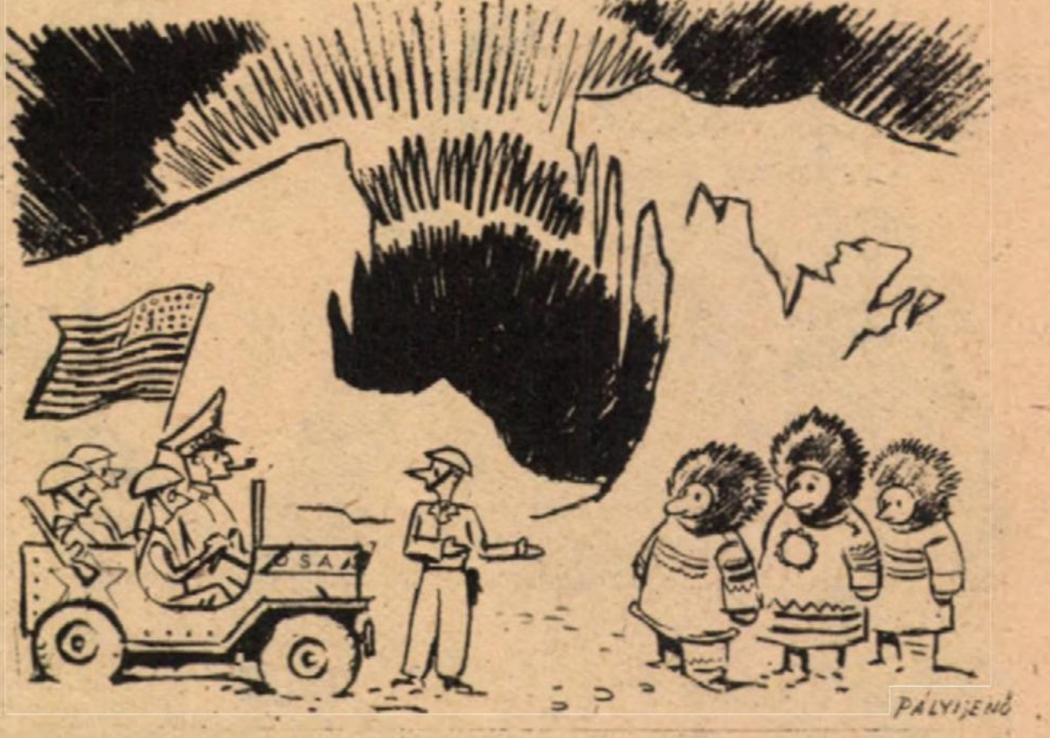

Truman: Irja, Miss: a Szovjetúnió és a népi demokráciák az emberi jogokat lábbal tiporják.

Titkárnő: Elnök úr, ha ez igaz, akkor ez nagyon szomorú dolog.

Truman: Az a szomorú dolog, hogy nem igaz.

Grőnlandban hej!

Tolmács: Azt kérdezik, mi a csudának jöttünk mi ide, nem volt nekik eddig kutyabajuk se!

USA-tábornok: Oda se neki, most majd lesz.

Verébinvázió Budapesten

Hölgy a férjéhez: Ezt a ruhát szeretném Emil, de fehér pöttyökkel.

Férj: Akkor menj végig benne az Andrássy-úton.

Titokzatos történet

(Szereplők: Jack Smith angol közkatona és egy civil)

— Jóestét kívánok. Lenne olyan szíves megmondani uram, hogy merre van a Piccadilly Circus?

— Őszinte sajnálatomra nem tudom megmondani. Nem járok cirkuszba.

— A Piccadilly Circus az egy tér!

— Térre sem járok.

— Akkor legyen szíves megmondani, merre van a Covent Garden opera.

— Sejtelmem sincs róla, uram. Nem vagyok zenekedvelő.

— Hát a Drury Lane?

— Azt se tudom. Nem vagyok lanekedvelő.

— Maga talán nem is londoni?

— Nem, kérem szeretettel. Az igazat megvallya nem vagyok londoni.

— Talán newcastlei?

— Nem kérem. Én athéni vagyok.

— Hát akkor hogy kerül ide Londonba?

— Azt hiszem, tévedni méltóztatik. Ez nem London, hanem Athén.

— Márminthogy Athén?

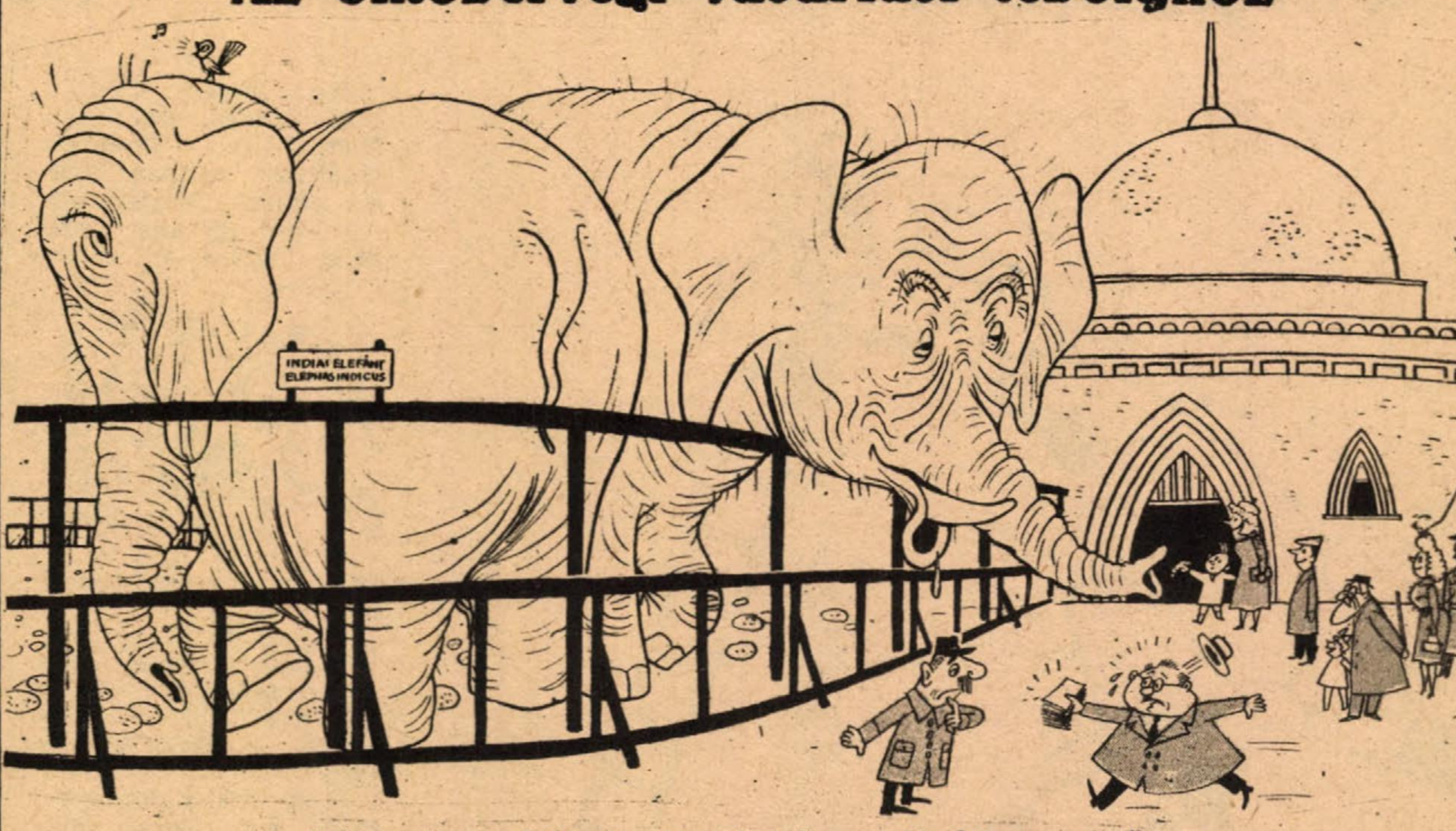
— Teljes mértékben. Az ott az Akropolis, ott a Pantheon, amott látni a Pyreust . . .

— Ne figurázzon velem, hallja! Már hogy volna ez Athén, amikor minket kivontak Görögországból és hazavittek Angliába? London ez, Isten és ember előtt!

— De uram, százezer embert megkérdezhet itten, mind azt fogja mondani, hogy ez Athén!

— Nesze te piszok! Engem akarsz bolonddá tartani? Csak nem képzeled, hogy jobban hiszek százezer ócska görögnek, mint Mayhew külügyi államtitkár úr őexcellenciájának?

Az októbervégi vásárlási tébolyhoz

— Idefigyeljen, elefántápoló úr! Adja párját húszezerért!

Derék gyerek

— Szervusz anyu, megyek moziba.
— Dehiszen azt mondtad, hogy tanulni fogsz!
— Fogok is! Mert a Lenin-filmet nézem meg.

Francia munkások egymás közt

— Azért jó, hogy nem Moch lett a miniszterelnök!
— Miért?
— Már megszoktam mint belügyminisztert utálni.

Scelba naplója

Hétfő

Tulajdonképpen nincs is olyan nagy ellentét köztem és az olasz parasztság között. Ők bevetették a parlagon heverő földeket, én bevetettem ellenük a katonaságot.

Kedd

A baloldali lapok rettentően felfújják a dolgot. Tulajdonképpen nem történt semmi más, mint az, ami történni szokott, ha a katonák lőnek és előttük áll valaki. Ebben aztán nincs semmi különös. Vagy azok a baloldali lapok elvárnák, hogy a golyó átugorja az embereket? Úgylátszik, egyik baloldali újságíró se volt még soha golyó.

Szerda

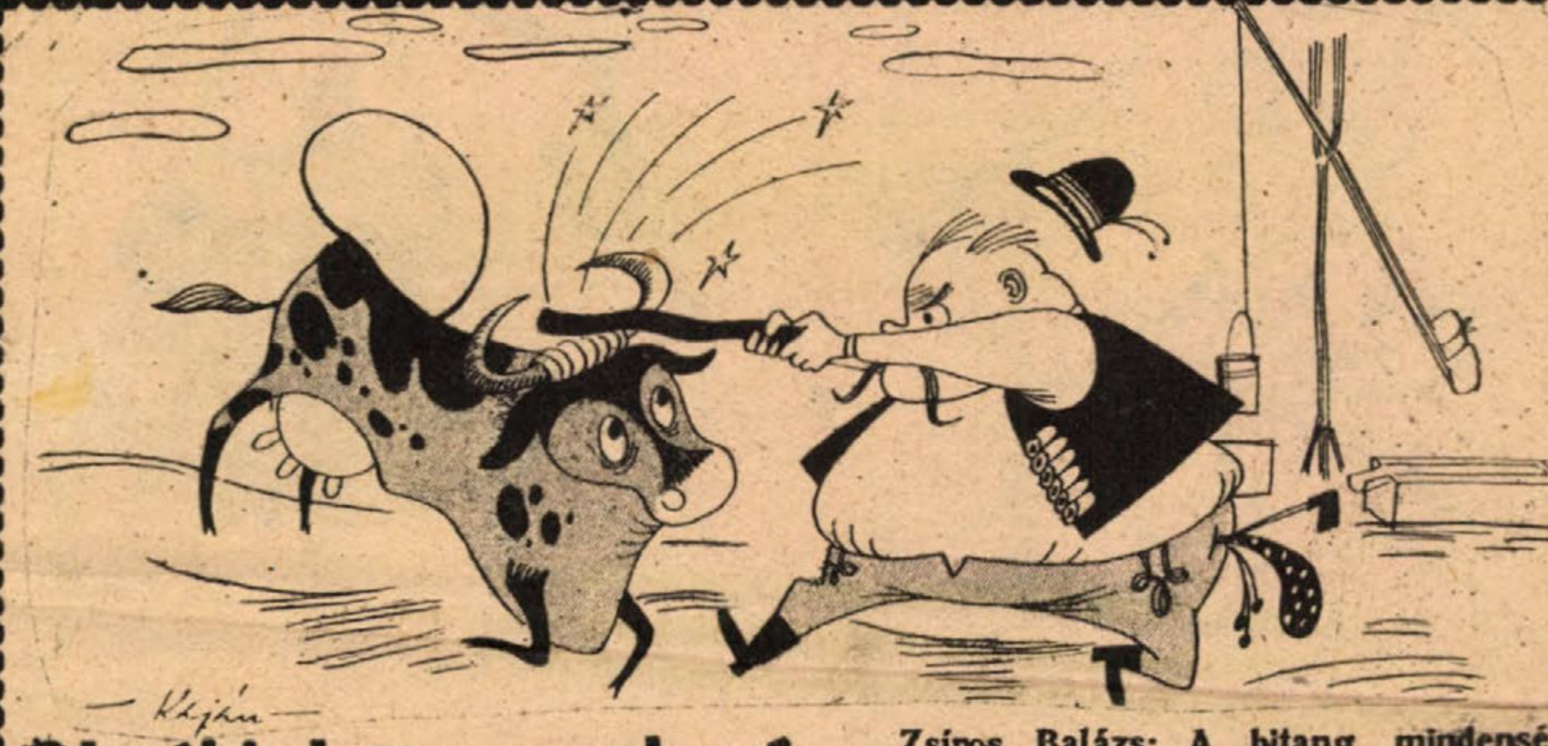
Ma újra közéjük lövettem. Egyelőre óriási a felháborodás, de ez csak eleinte van így, ha megszokják a parasztok, hogy közéjük lőnek, a végén már észre sem veszik.

Csütörtök

Ma könnygázbombázás volt puskatussal, este meg csak egy kis könnyű gumibot. Én se lopom a töltényt.

Péntek

Ma nem volt semmi, hadd maradjon a jövő hétre is lőnivaló.

Olcsóbb lett a marhasó

Zsíros Balázs: A bitang mindenségedet, már a te életszínvonalad is emelkedik?!

Írók, akiket nélkülözhetünk

— Nem írok, nem írok!
— De kérem, az ösztöndíjról szóló nyugtát kell aláírni!
— Nyugtát? Azt írok, írok, írok.

— Megvan!
— A téma?
— Nem. A kifogás, hogy miért nem írok.

DARVAS SZILÁRD:

Amerikai penge

Aránylag ritkán ütöm az orrom más mesterségébe, de van egy iparos, akinek a szakmájába rendszeresen belekontárkodom és ez a borbély, a fodrász, a búr, a búr, a búrkalappal. Ugyanis magam borotválkozom.

Ebben tulajdonképen semmi kivetnivaló nincs. Ha Figaro mester, a halhatatlan sevillai borbély egyebet se tesz, mint énekel, akkor az is rendjén van, hogy egy író folyton borotválkozik. Már úgy értem, hogy kétnaponta. Esetleg kétszer egy héten. De szombatonként egész biztos.

Ezt a műveletet úgynevezett önborotvakészülékkel végzem, mivelhogy merő udvariasságból még a borotvakészülékemet is önözöm és mélyen megemelem előtte az ecsetet. Ez a figyelmesség azonban meglehetősen egyoldalú, úgyhogy nem egyszer rászólok:

— Uram, ha velem találkozik, talán levenné a szakállamat?

De nem veszi le, csak legelőször, második vagy harmadik alkalommal már semmiesetre se. A készüléknek ugyanis a legfontosabb alkatrésze a pengének nevezett miniatür gillotin, ez alá hajtja az ember a szőrét, amikor a vérpadra megy. No már most a pengék birodalmában rosszul értelmezett, tökéletlen demokrácia van: egyik éppolyan életlen, mint a másik. És itt nem segít semmi. Vettem én már a Klauzál-utcában készült valódi amerikai pengét két forint huszonötért, amelynek végetnemérő nevei voltak, köztük olyanok, hogy „United Truman Goldszőr News", de csak a News bizonyult valódinak, mert azt úgy kell kiejteni, hogy Nyuz, és ez Trumanban és pengében egyaránt igaznak bizonyult. Aztán vettem harminc fillérért és rájöttem, hogy ezúttal nem csaptak be, mert az se ért egy vasat se.

Próbáltam én már mindent. Borotvaszappant drága pengével, borotvakrémet olcsóval, pengét krém nélkül, krémet penge nélkül, az eredmény mindig ugyanaz volt. Ahogy a latin mondja: verba volant, scripta manent. A pénz elrepült, de a szakáll maradt.

Ilyen előzmények után találkoztam ismerősömmel, aki szintén zsenge gyerekkora óta űzi az önborotválkozást, továbbá szívében olthatatlan rajongással viseltetik Amerika iránt. Épp gazdag lepett meg, mikor a következő kijelentést tette:

— Kaptam egy pengét Amerikából. Levélben küldték. Százszor lehet vele borotválkozni.

Megkérdeztem, honnan tudja ezt. Kifejtette, hogy egyszer már megborotválkozott, az kitűnően sikerült, úgyhogy semmi oka sincs kételkednie abban, miszerint a hátralevő kilencvenkilenc alkalommal is remekbe szőrteleníti magát.

Közben eltelt néhány hónap, itt is, ott is hallottam az amerikai csodapengéről, mignem pár hete megint összeakadtam a boldog pengetulajdonossal. Kissé furcsán nézett ki: arcán flastromok húzódtak keresztbe, a többi szőr és borosta volt, úgy nézett ki a képesfele, mint az elhanyagolt konyhakert, amelyet fölvert a dudva és a gaz.

— Eddig negyvennyolcszor borotválkoztam ugyanazzal a pengével — ujságolta ragyogó szemmel. — Csodálatos, csodálatos ország — tette hozzá elmerengve. És tovasietett pirospozsgás arccal, mert a vér átütött az egyik flastromon.

A napokban újra láttam. Szép, lengő szakállát pajkosan cibálta az őszi szél és átszellemült arcán két nyitott seb azt a tévhitet keltette, hogy egy szenttel van dolgom akit rossz helyen stigmatizáltak.

— Mitől olyan szőrös? — kérdeztem tőle. — És miért van úgy összevágva?

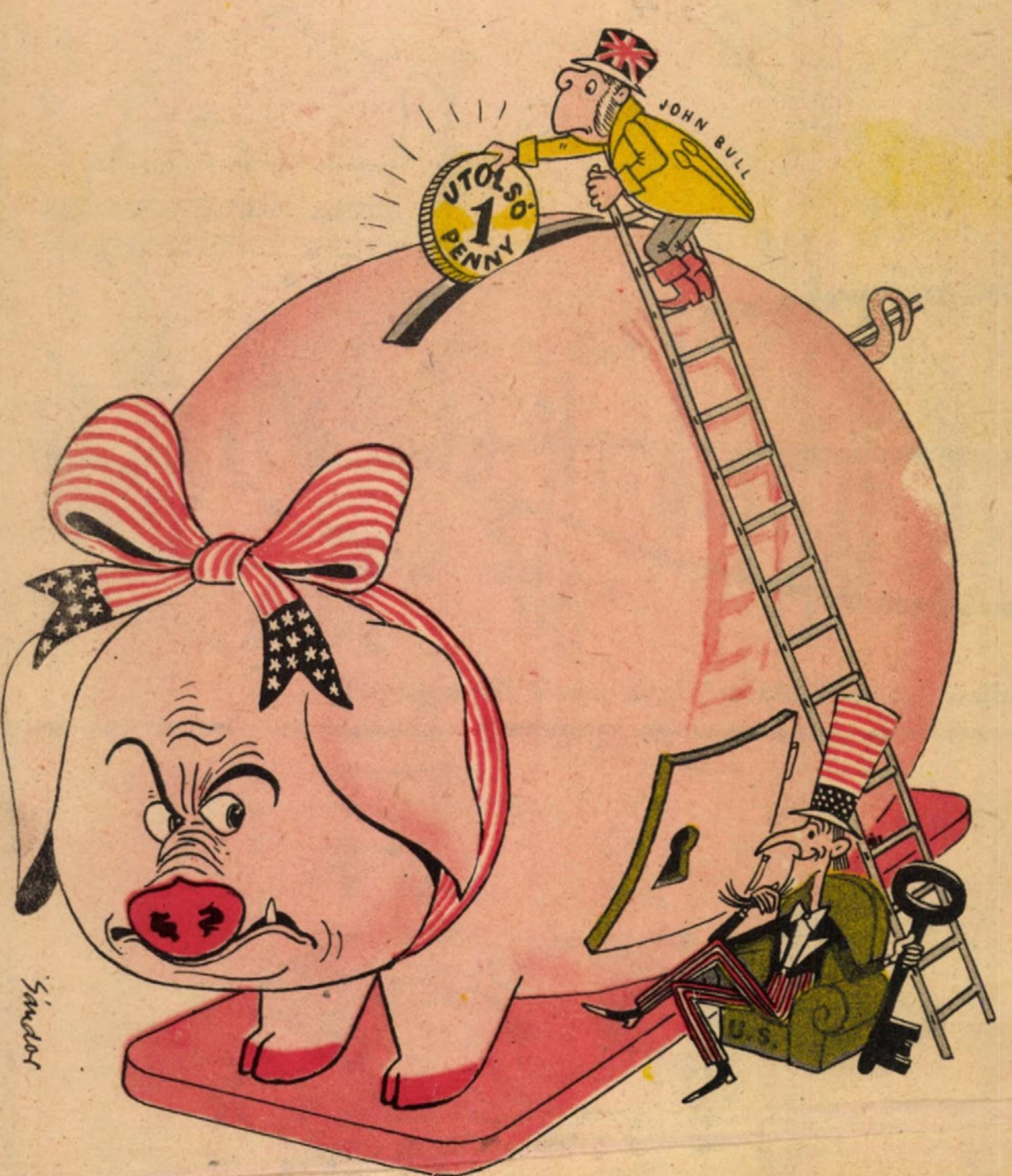
— Szőrös? Összevágva? — kacagott fölényesen. — Ugyan ne viccelien. Tudja, hanyadszor borotválkozom ugyanazzal a pengével? Nyolcvannegyedszer. Próbáljon maga nyolcvannégyszer megborotválkozni egy magyar pengével, aztán hasonlítsuk össze az arcunkat.

Mondtam neki, hogy nem vállalom ezt a munkaversenyt, mert fórban van és mire én a nyolcvannégyhez érek, ő régen meghalt vérmérgezésben. Szemrehányóan nézett rám.

— Nem kell olyan fanatikusnak lenni — leckéztetett. — Nem kell mindent lenézni, ami Nyugatról jön. Tudja, mit spóroltam én ezzel a pengével? Idáig hatvanhat forintot. Sajnos, már csak tizenhat borotválkozás van benne. Aztán újból vásárolhatok valami „jó" magyar gyártmányt... Naponta... Egyszeri használatra...

Ezt keserűen akarta mondani, de a hangja remegett a vágytól és az izgalomtól, mert szerencsétlen, lenyúzott bőre tudat alatt sejttette vele, hogy nincs az a tartós amerikai blöff, amely egyszer szerencsésen véget ne érne.

Az angol TAKARÉKOSSÁGI RENDELET.

Gergely Miklós:

Csoda

1.

Pierre Dupont kijött a lyoni gyárból, amelyet a Marshall-terv keretében bezárattak az amerikaiak és iszonyút káromkodott.

— Csak egy napig lenne az a Truman az én he-

lyemben! — morogta keserűen.

Meghallotta ezt a Sors. Felcsillant a szeme, mert éppen unatkozott.

— Miért ne? — dörmögte. — Nem is olyan rossz ötlet.

Azok, akik a Sorsot ismerik, nem fognak rajta csodálkozni, hogy Harry S. Truman, az USA elnöke, a következő pillanatban egy egyszobakonyhás lakásban találta magát. Magán kívül egy feleséget és öt gyereket talált ott, akik várakozóan néztek rá.

2.

— Hogy kerülök én ide? — dadogta Truman.

— Pierre, te ittál! — sikoltott fel Madame Dupont. — Húszéves házasságunk alatt sose voltál részeg és most így jössz haza! És hogy nézel ki! Nem is emberi az arcod! Igaz, hogy bezárták a Renard-gyárat?

— Igaz hát — vont vállat Truman. — Én zárattam be.

— Részeg disznó! — sikoltott fel Madame Dupont és egy vödör hideg vizet öntött Truman nyakába. Truman nem volt hozzászokva az ilyesmihez, megtörülközött a zsebkendőjével és sértődötten hátatfordított a családnak. Szólni azonban nem mert, mert félt, hogy újra nyakonöntik.

3.

Kisvártatva a legkisebbik gyerek sírni kezdett:

— Apu, éhes vagyok!

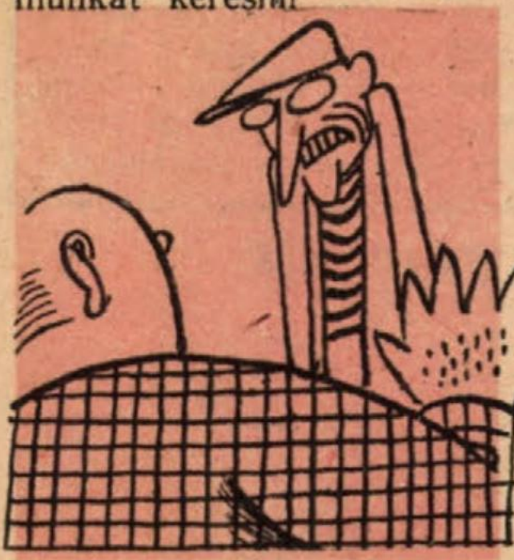
— Én is! — zúgta kórusban a másik négy gyerek.

— Az a kisebbik baj — legyintett Truman. — De én is éhes vagyok. Nincs itt valami ennivaló?

— Mintha nem tudnád, hogy tegnap adtam ki az utolsó tíz frankunkat — sírt fel Madame Dupont.

— El kell adni valamit — mondta Truman, aki ebben a helyzetben is megőrizte gyakorlati észjárását. — Mi van a lakásban? — nézett széjjel.

— Öt gyerek — sóhajtotta Madame Dupont. — De ki vesz máma Franciaországban gyereket? Menj munkát keresni!

4.

Az első helyen, ahová bekopogtatott munkáért, szerencséje volt, mert azt hitték, hogy bolond és nem is válaszoltak neki, de a második helyen póruljárt, mert azt hitték, hogy az igazgatót akarja bosszantani.

— Szemtelen alak! — ordította az igazgató. — Öt perccel ezelőtt kaptam meg a felmondólevelemet és munkát kér tőlem!

A portás ölbevette, két pofont adott neki és kidobta az utcára.

— Minden kezdet nehéz — mondta Truman, aki világéletében optimista volt.

5.

Estére cipónagyságúra dagadt Truman lába, a gyomra viszont kárpótlásul gyűszűnyire száradt. Egyetlen helyen ért el valami eredményt, ott azt mondták neki:

— Megpróbálunk valamit tenni a maga érdekében. Nézze, most félőt, jöjjön vissza harminc esztendő mulva, akkor majd meglátjuk.

Megeredt az őszi eső, Truman hazament. A kapuban már várta Madame Dupont, az öt gyerekkel.

— Kitettek bennünket a lakásból — mondotta. — Van munkád?

— Van a nyavalyát — káromkodott Truman. — Nem lehet ebben az országban munkát kapni. Tönkretették azok a gazemberek avval a Marshall-tervvel. Éhen fogunk halni.

Ettől vad keserűség fogta el, mert szerette az életet.

— Ez a mi művünk! — ordította. — Szégyeljem magamat! A fene egyen meg engem!

6.

Ekkor felébredt a saját ordításától. A Fehér Ház kék hálószobájában feküdt a selyempaplanos ágyban, az ágy mellett kis tálalóasztalka állt, rajta a reggeli, méz, vaj, dzsem, tojás, sonka, hidegszárnyas, sajt, grape fruit, alma, narancs, ananász, kávé, tea és csokoládé.

— Milyen bolondokat ál-

modik néha az ember — dünnyögte. — Hogy is mondtam csak? A fene egyen meg engem?

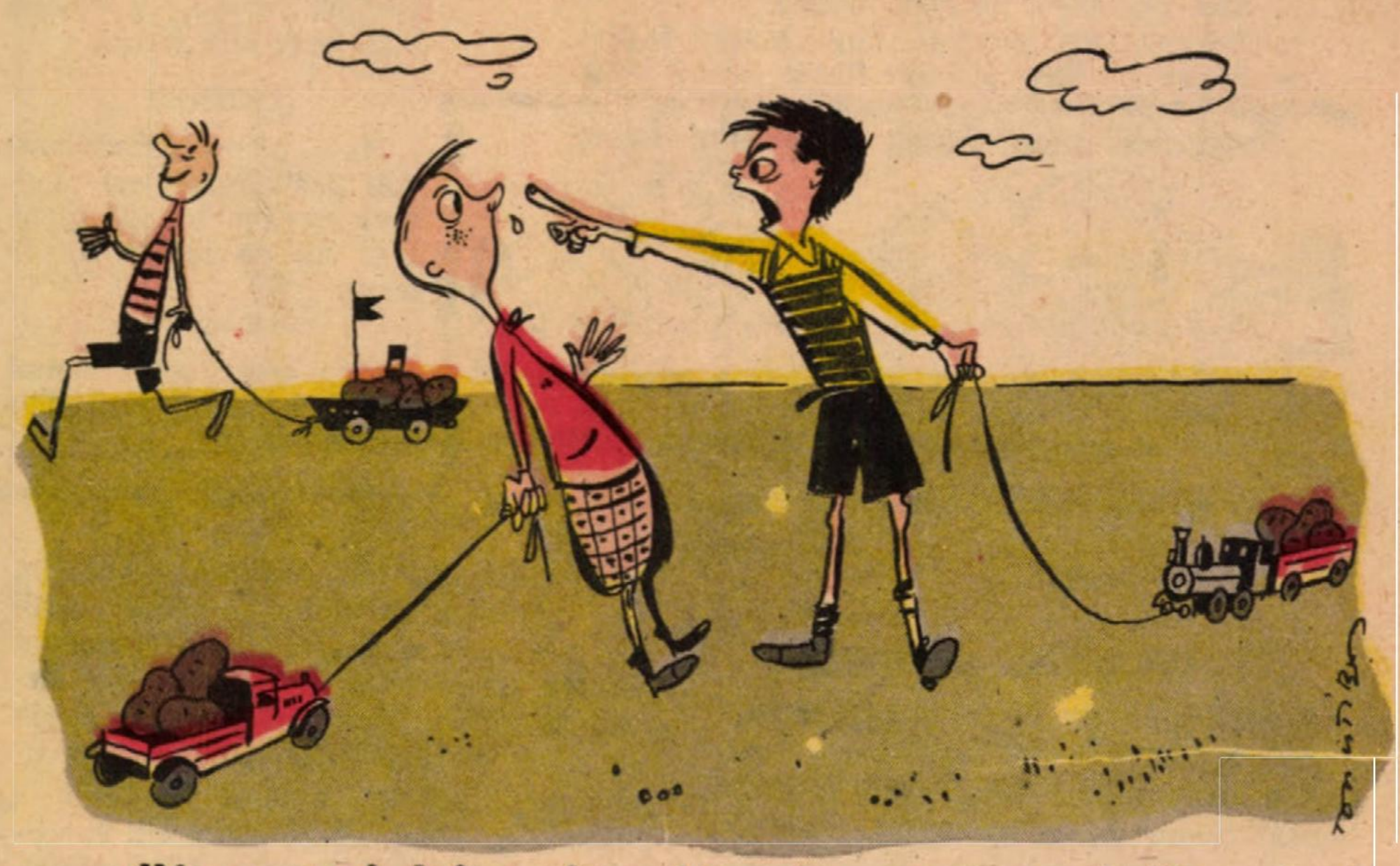
Beleharapott egy kövér ananászba és legyintett:

— Egye meg a fene a francia munkásokat...

A legifijabbak őszi idényzáró roliversenye

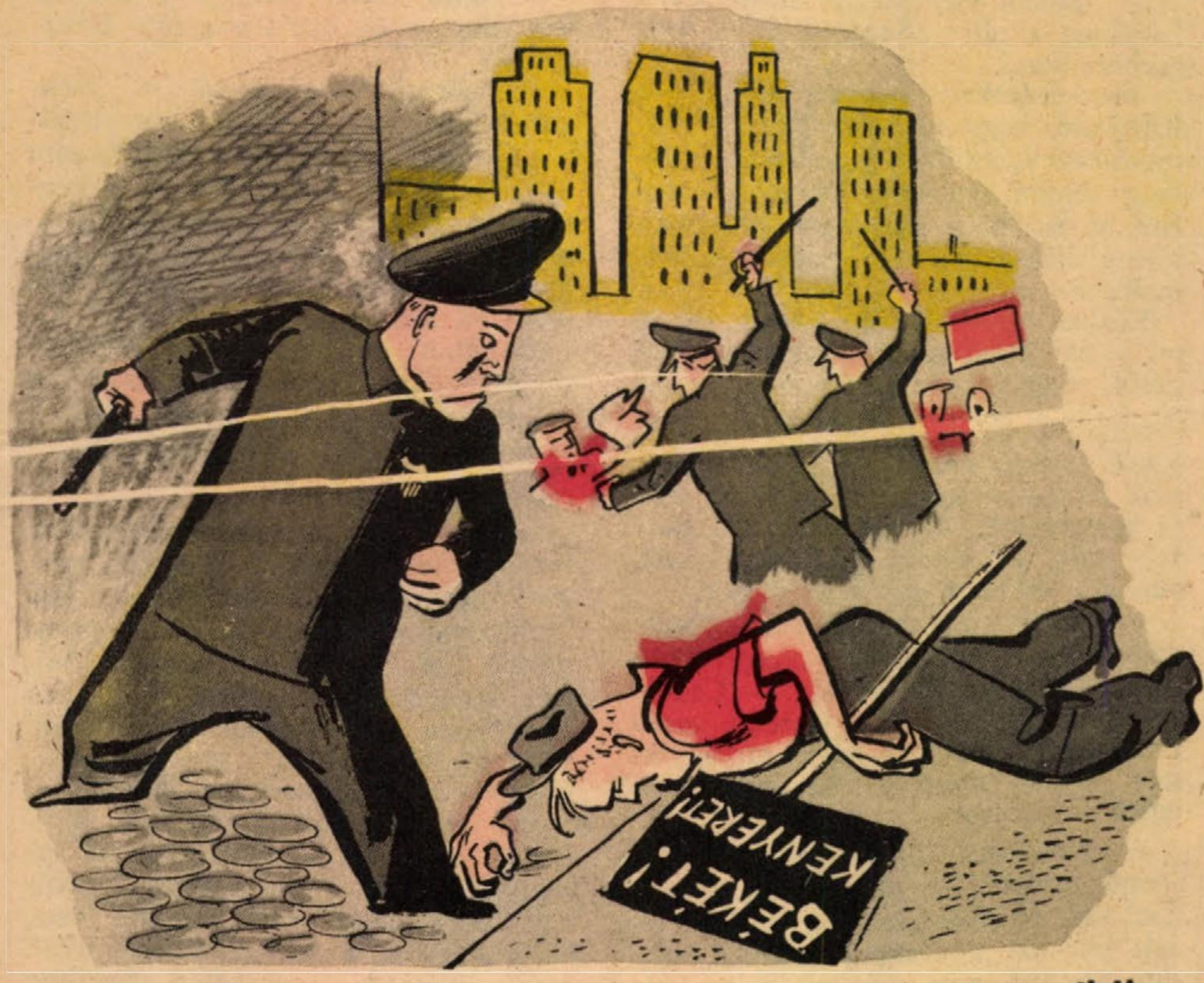

Tartsuk be a rendeletet!

— Hát nem tudod, hogy krumplit csak vonaton vagy hajón szabad szállítani?

Tüntetés New-Yorkban

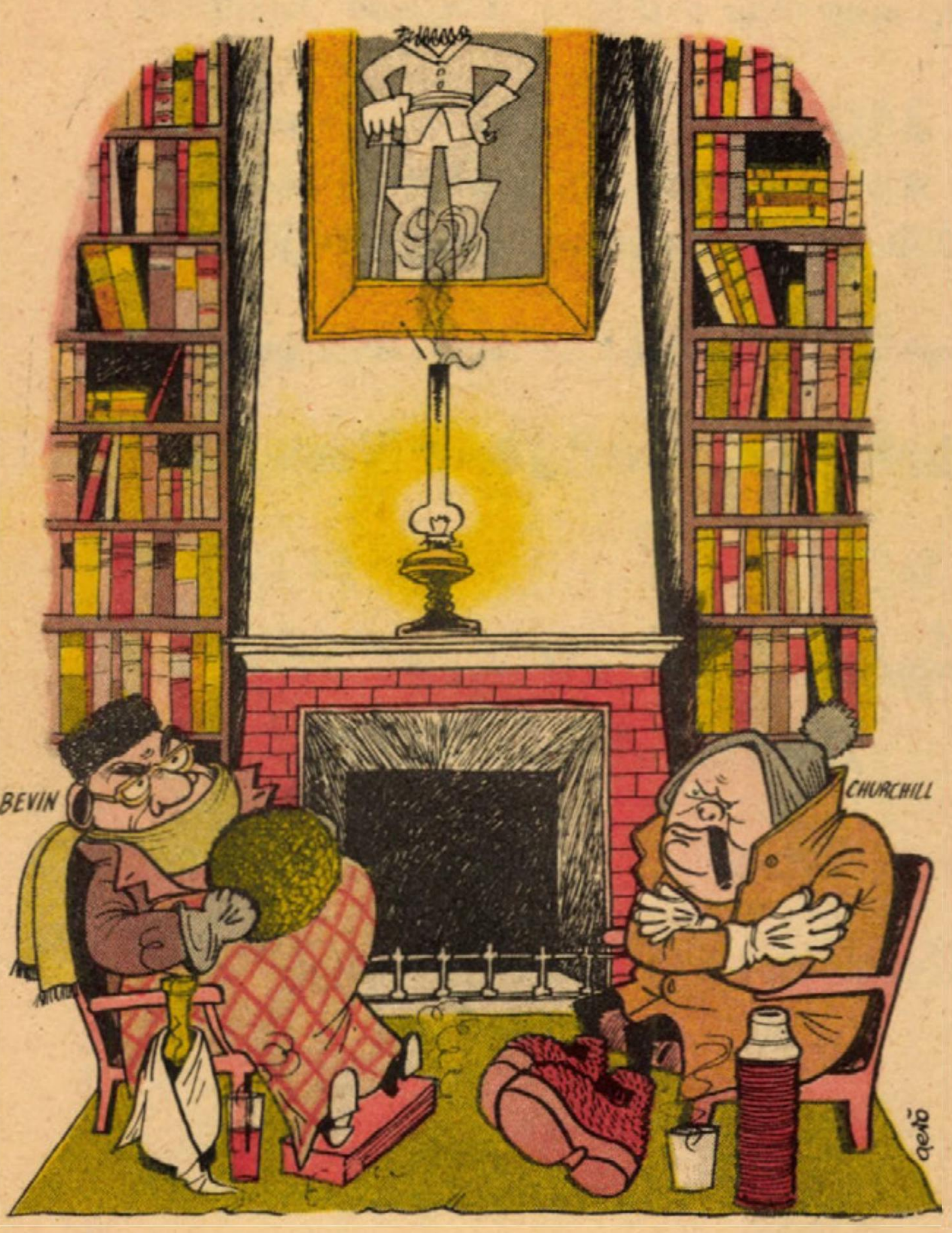
— Igy ni, ez se fogja egyhamar azt mondani, hogy Amerikában nincs demokrácia!

A római békevédelmi világkongresszus kizárta Titóék „békebizottságát"

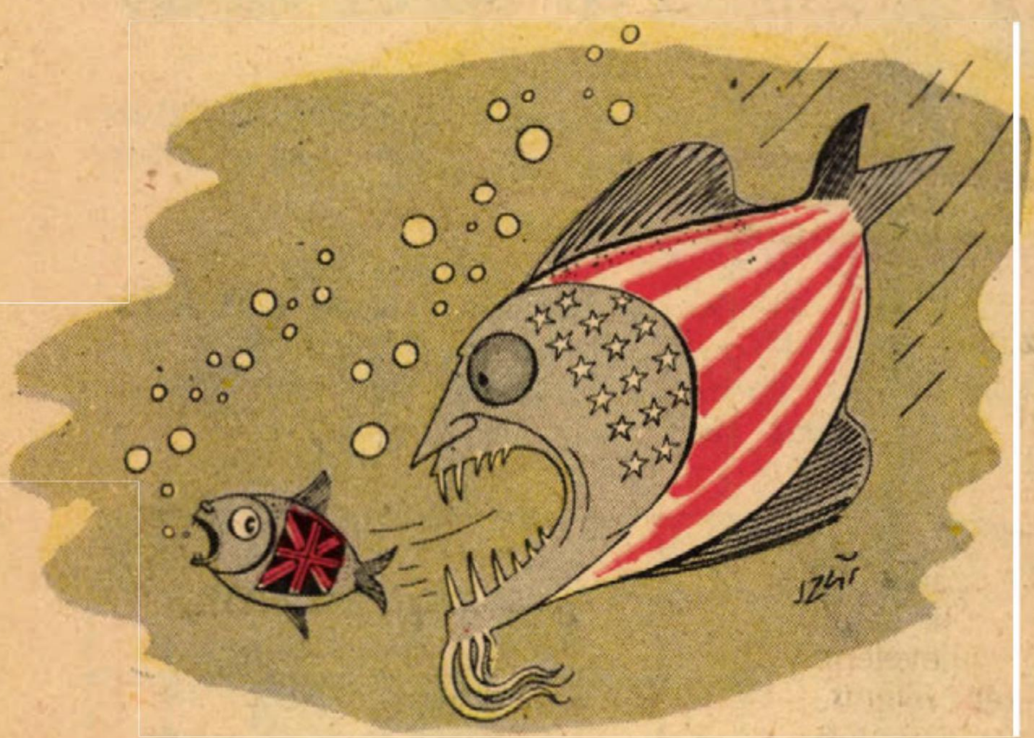
— Mit csináljunk marsallkám? Rájöttek...

Szénhiány és áramkorlátozás Londonban

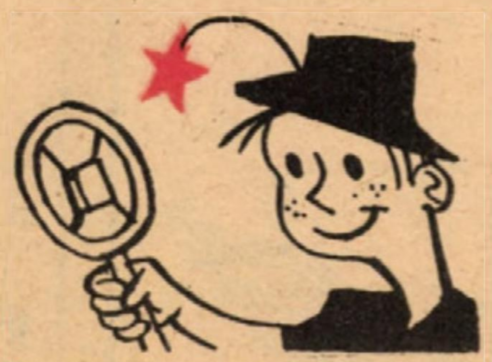
— Fázol, komám? Hát nem hevít a harci tűz?
— Harci tűz ide, harci tűz oda, egy hasáb fa a kandallóban mégis jobban melegítene.

Gazdasági tanácskozások Nyugateurópában

— Hova rohan úgy?! Csak meg akarom kérdezni, mi a véleménye a vámhatárok eltörléséről.

Ludas Matyi azt üzeni

Francia miniszterelnökjelöltek. Ne csüggedjenek, Bidault után valamennyien sorrakerülnek. Az az egy-két hét nem a világ! Aki pedig olyan peches, hogy nem lesz egy hétig Franciaország miniszterelnöke, az utazzon a zsúfolt villamoson vagy autóbuszon, ott is lehet lopni.

Truman H., Washington. A fogadást el fogja veszteni, az ENSz nem az ön magánhasználatára készült.

Ernest Bevin, London. Mi is úgy hallottuk, hogy az angol húsjegy C szelvényére a jövő hónapban egy negyedkiló pacalt adnak. Addig legyenek türelemmel.

Mayhew angol külügyi államtitkár. Elolvastuk a brit csapatok Görögországból való kivonását megígérő beszédét. Rövidebb vicceket kérünk.

Lírai költőjelölt. A lírai költészetnek nincs egységes módszere. De Gasperi például úgy költ lírát, hogy a Trumantól kapott dollárokat beváltja és aztán mindenfélét vesz rajta.

Lignit. Formailag kezdetleges, nem használta ki a paródia jó lehetőségeit.

B. T. Van benne valami, de — kevés. Küldjön mást.

G. J., Oradea. Intelligens, kedves írás. Kár, hogy a megoldása sablonos.

Sz. V. M., Budapest. Kedves, derűs írások, de a közölhetőség mértékét még nem ütik meg. Bármikor szívesen elolvassuk írásait, talán rövidesen akad majd közöttük közölhető is.

Csorvás község elöljáróinak. A címlapon szereplő Ádám valóban „csúnya mókus", de vegyék tekintetbe azt, hogy egyrészt vicclap vagyunk, másrészt az első emberpárról lévén szó, Évának nem volt más választása. Üdvözlet.

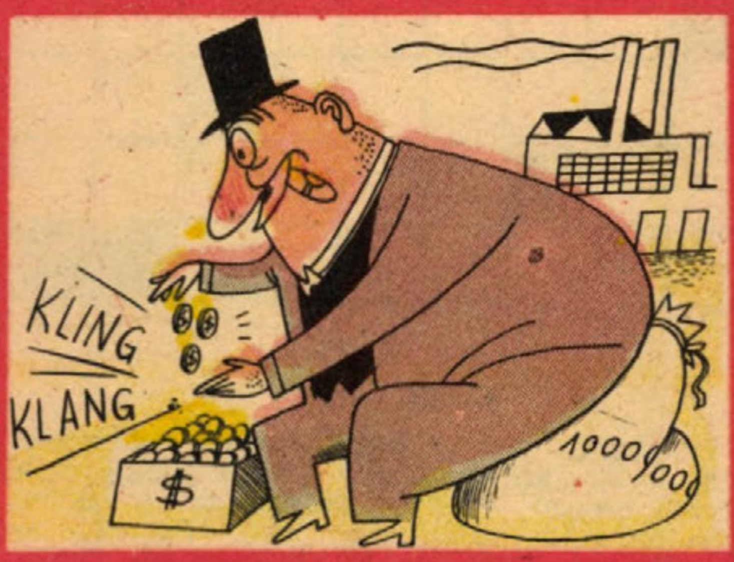
A nagy évforduló

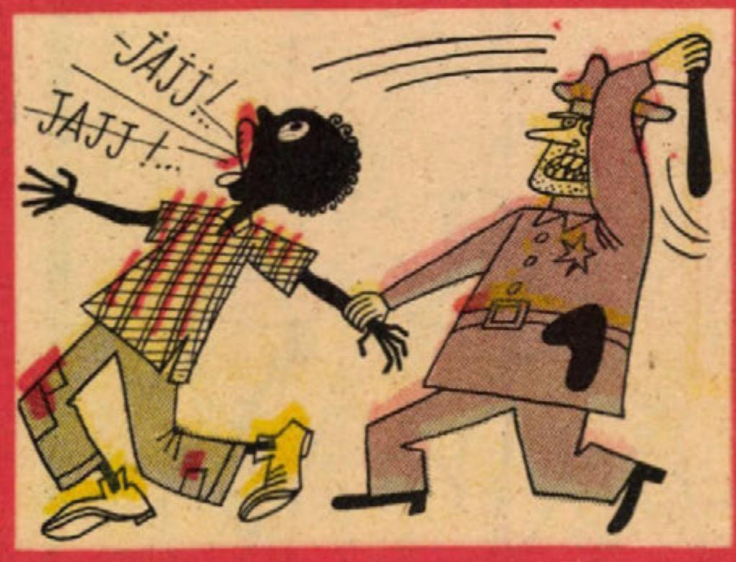
. . . Mert a jog s a szabadság közénk jött,
Megszereztük kemény harcokon!

KASSO KAJÁN

Ez is Amerika hangja!

A harácsolt pénz csörgése.

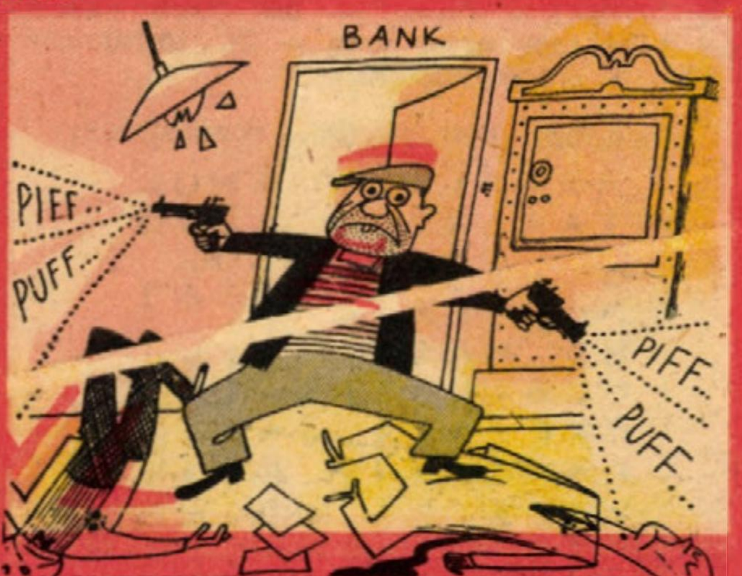
Az üldözött néger jajkiáltása.

Politikai foglyok bilincseinek csörrenése.

A munkanélküliek gyomorkorgása.

A gengszter revolverének dörrenése.

Truman fogvacogása, amikor a békefront erősödésére gondol.

Nyaralási beszámolók technikája

1. A MUNKAHELYEN.

— A beutalásról idén lemaradtam, de sebaj! A helyet legalább magam választhattam meg. Balatonkotkodács a magányos nyaralók paradicsoma. A csöndes panzióban gyönyörű keleti fekvésű szobát kaptam, képzelhetitek azt az isteni napfényt, ahogy reggel kinyitottam a szemem. Tíz órakor a hőség elől be a Balatonba. Délben ebéd a panzióban. A koszt bőséges és tápláló volt, annyit adtak, hogy legtöbbször meg sem tudtam mind enni. Gyümölcs is volt rogyásig, nagyon olcsón tudtunk hozzájutni. Délután kirándulás a hegyek közé. Este mindennap máshol tánc, nem csuda, ha alig akaródzott lefeküdni. Egyszer olyan kutya kedvem kerekedett, hogy közfeltűnést keltve eljártam a csűrdöngölőt.

Rengeteg sört fogyasztottam, ez a legjobb hízókúra. Bor is volt, igazi öreg évjáratú, a szobalány mindenáron rám akart tukmálni egy üveggel, de én nem hagytam megvágni magam. Szerelem? Hát igen... sok nő fejét elcsavartam, de az enyémet is elcsavarta nem egy. Summa summarum, felejthetetlen nyaralás volt.

2. OTTHON.

— Az idén az üzemben lecsúsztattak a főszezoni beutalásról, hát kénytelen voltam a legsnasszabb faluval beérni, így kötöttem ki Balatonkotkodácson. Mit mondjak, anyuskám? Mindössze egy rozoga kis panzió között választhattam. Először is rámsóztak egy keleti fekvésű szobát, ennek köszönhettem, hogy már hajnalban fölébresztettek a legyek. A Balaton olyan messze volt, hogy a hőségtől saját levemben megfürödhettem, mire tízre kiértem.

A panziói ebéd pocsék volt, meg sem ettem, mert minden másnap spenótot adtak. Ha nem akartam éhenhalni, kénytelen voltam az országút mentén eprészni, ez legalább nem került pénzbe. Délután neadjisten, hogy egyet szundíthattam volna, annyi volt a légy. Inkább kirándultam a hegyek közé, — ez a strapa volt a pihenésem!

A nők olyan csúnyák és öregek voltak, hogy este mindennap máshol kísérleteztünk a tánccal, persze hiába. De még így is inkább a tánchely, mint a lefekvés, mert a sok rovartól, fülbemászótól nem akaródzott lefeküdni. Mivel táncpartner sosem akadt, egyszer tüntető csúfságból el is jártam egyedül a csűrdöngölőt.

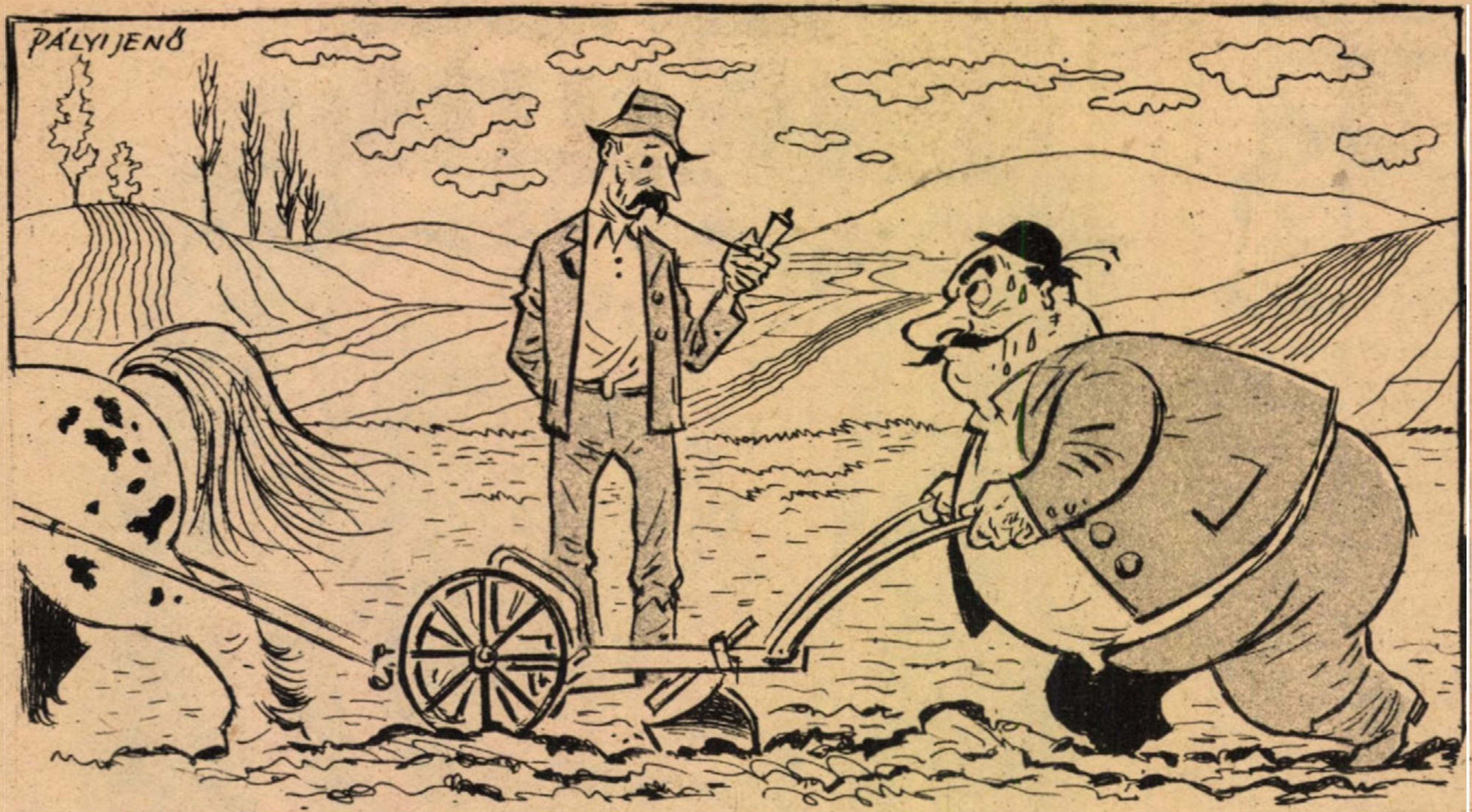
A víz ihatatlan, inkább ittam a drága sört. Jó hízókúra a vendéglős zsebének. Ami a nőket illeti, elcsavartam a fejem, ha messziről megpillantottam egy nőt, igaz, hogy ők is elfordították a nyakukat, mert nem álltam szóba velük.

Summa summárum, ezt a nyaralást örökre megemlegetem!

(S. Z.)

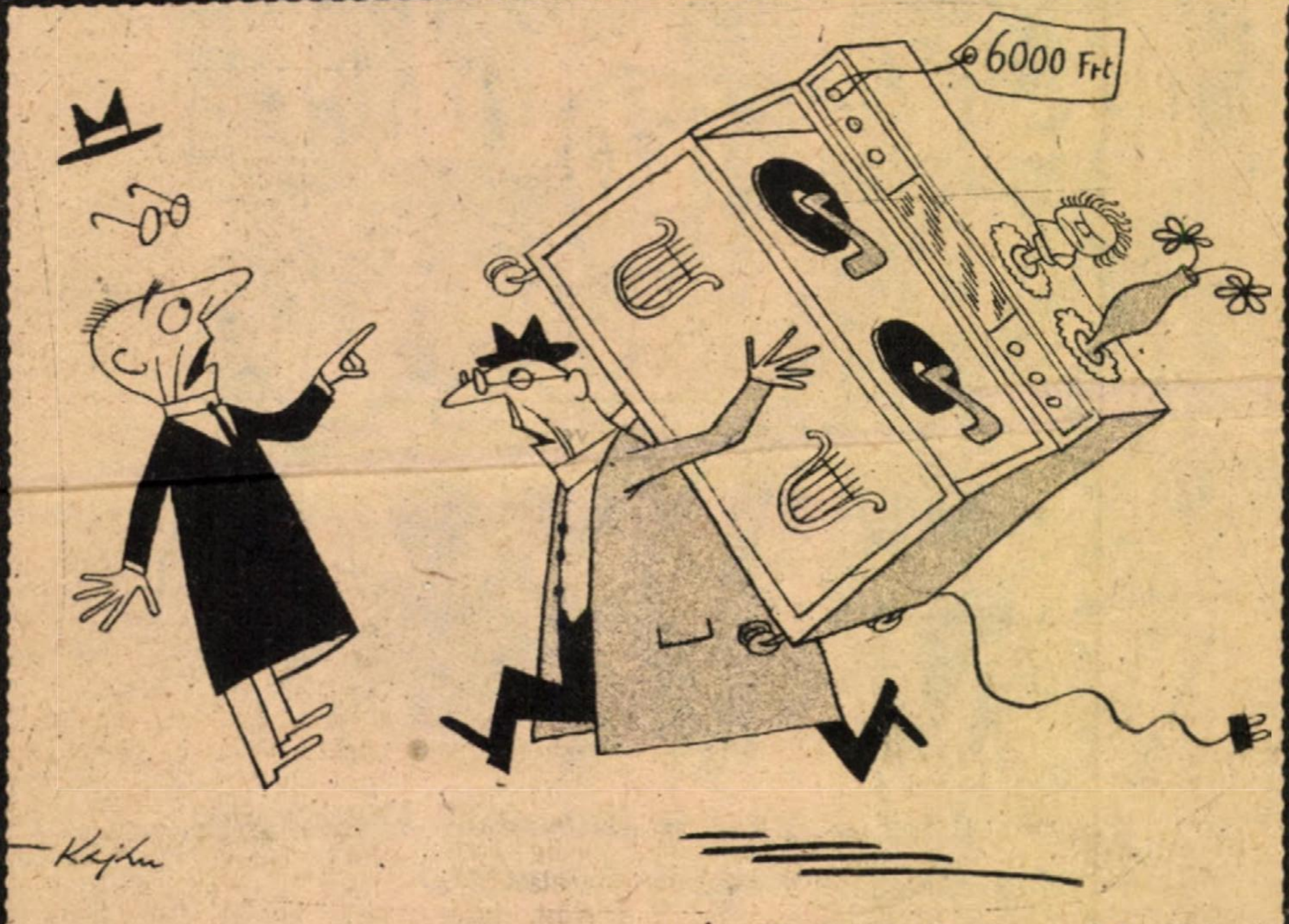
A szenvedélyes kávébarát

Őszi mélyszántás

— Mégis dologra adta a fejét, Zsíros úr?
— Igen, mert olvastam a rendeletet.
— A mélyszántásról?
— Nem. A népi ülnökökről.

Még egy rémhírvicc

— Megőrült, Nyavalyek úr?! Hatezer forintos zenegépet vett?!
— Igen, féltem a pénzleértékeléstől.
— No, de honnan volt hatezer forintja?
— Sehonnan. Hitelbe vettem.

Példázat

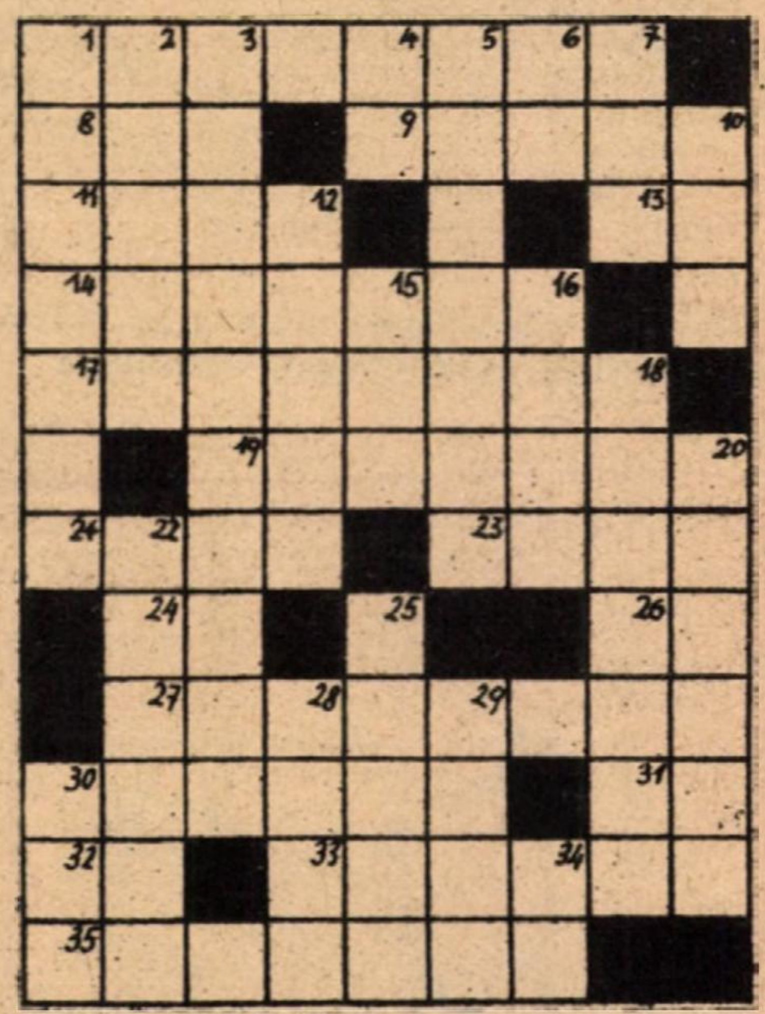
arról, hogyan bánik Truman azokkal, akik vele együtt mennek.

Kelemen felszáll a vonatra, beül egy fülkébe. Az utasok csomagjait egymásra hajigálja, részben a földre és szép rendben elhelyezi a saját csomagjait. Az ablakot kinyitja, a szellőztetőt becsukja, a meleget hidegre állítja, aztán, dacára, hogy nemdohányzó szakaszba ült, előveszi a pipáját és vígan füstölve így szól:

— Ja, így van ez hölgyeim és uraim, ahol sokan vannak együtt, ott nem lehet mindenkinek eleget tenni.

Kicsi, de ERŐS

Azok között, akik a rejtvényt helyesen fejtik meg, az alábbi díjakat sorsoljuk ki:
1. díj: 50 forint.
2—6. díj: Egy-egy dísztárgy.
7—10. díj: Lapunk $^1/_4$ éves előfizetése.
A megfejtéseket november 15-ig erre a címre kell küldeni: Bp., V., Honvéd-utca 10.

VIZSZINTES:

1. Síksági táj az Északi-tenger partvidékén. — 8. Ógörög törzs. — 9. A ponty-félék egyik neme. — 11. Valamikor a pénzarisztokrácia szállodája volt Pesten. — 13. Diploma jele. — 14. Humanista filológus, író (1467—1536). — 17. A tenger játékos istennői. — 19. Kiváló német karmester. — 21. Részvénytársaság. — 23. Megjelenik a bíróság előtt — 24. Nagy építész monogrammja. — 26. Tiszteletbeli. — 27. Hányatott életű költőnk (1773—1805). — 30. Vörösesfehér rideg fémes elem. — 31. Udvar eleje. — 32. N. — 33. Nagy olasz karmester keresztneve. — 35. A fasiszta Magyarország „írófejedelmének" eredeti neve.

FÜGGŐLEGES:

1. Olasz város. — 2. Franciaország leghosszabb folyója. — 3. A „hatodik világrész". — 4. Két római szám. — 5. Hirtelen ráönt. — 6. Nemzet. — 7. És — idegen nyelven. — 10. Ábrázat. — 12. Kocsonyás anyag. — 15. Íme — összevissza. — 16. Királynőjéről Goldmark írt operát — 18. Mitológiai csodalény. — 20. Tasziló és Ubul barátja lehet. — 22. A francia irodalom nagy alakja (1639—1699.) — 25. Bizonyos rajzolási perspektíva. — 28. Országos Magyar Atlétikai Club. — 29. Több német-római császár neve volt. — 30. Indulatszó. — 34. A dugó közepe.

Legutóbbi rejtvényünk megfejtése:

ARADI VÉRTANUK
TAKARÍTÓ LEJŐ
OKA POLITIKUSOK
MOD DA A OLAJ
ED MAGA CSILE
NOBILITÁS TEL
EPE OTA ŐS DE
RAKOMÁNY ETON
GRIZ SI UDINE
ITS TONALIT
A ÉV JÓTINTA
ARAGON T Á É
FA ELSŐVERSEK

Térzene Washingtonban

Csangkájsek-Kína utolsó napjának alkalmából

— Meg van maga őrülve? Mondtam, hogy ebből az alkalomból Chopin Gyászindulóját játsszák.

— All right, elnököm! De a fiúk kijelentették, hogy ez nekik egy örömünnep, ezért játsszák a Hopsza Sárit.

Munkásvigasz Angliában

— Húsunk nincs elég, zsírunk nincs elég, kenyerünk nincs elég, cukrunk nincs elég, de legalább Bevinből elegünk van...

Gőg

Titónak lelkesen mondja egy talpnyalója:

— Túlzás nélkül állíthatom vezérem, hogy ön 1949 Hitlere!

Mire Tító sértődötten:

— Kikérem magamnak! Inkább Hitler volt 1944 Titója...

Scelba tájékoztat

Scelbát megszólítja a calabriai országúton egy ember:

— Mennyire van ide a legközelebbi falu, kegyelmes uram?

— A közepe egy puskalövésnyire — feleli Scelba. — De a széle csak egy bombahajításnyira.

Üzemek humora

Tréfásan mondjuk, de vedd komolyan...

Elvtárs! Minden selejtből a reakció vigyorog feléd!

Holnap élsz az eldugott kész munkádból, de holnapután is szégyenkezhetsz miatta!

Szimulálsz? Ennek a betegségnek elbocsátás a gyógyszere!

MÁSNAK IS FONTOS a vonal

Kelemen alapos ember, aki utánajár a dolgoknak. Nos, Kelemen, aki utánajár, a napokban nézeteltérésbe keveredett a telefonközponttal, ami a súlyosabb kifejezések mellőzésével, kivonatosan így hangzott el:

— Ne tessék billegetni a villát, ha lehet, úgyis jelentkezünk — mondta a HANG.

— Vonalat kérek — mondta Kelemen, az utánjárós.

— Még mindig nincs vonalam — felelte a HANG.

— Sürgős vállalati ügy, vonalat kérek.

— Minden vonal foglalt. Ne tessék szekálni.

— Tessék bontani azonnal, a munka folyamatosságáról van szó! — így Kelemen az utánjárós.

— Másnak is fontos a vonal — felelte a HANG és Kelemen ezután már csak egy kattanást hallott, azután készüléke megnémult. Az utánjárós Kelemen ekkor itt ugyancsak mellőzendő gondolatokkal illette a HANG-ot, majd azt is, aki a vállalatok telefonközpontjait kitalálta (ez utóbbiban nem volt igaza), majd elhatározta, hogy utánajár, vajjon, valóban fontos-e másnak is a vonal. Körútja során rájött, hogy Kemény szaktársnak valóban fontos a vonal, mert a Belkereskedelmi Központtal beszél, szívesen átenged egy vonalat az ötből Szorgos Károlynak is, aki űrlapokat rendel a nyomdától. Kezes Gizi azonban várhatott volna öt percet a következők közlésével:

— Tudod, édesem, ilyenkor mi tele vagyunk munkával, nem is hívtalak volna fel, de tudod, te olyan okos kis fiú vagy, mondd, honnan lehetne szerezni egy pár darab százast, mert az összes barátnőim százasokat adnak ki és én is szívesen megszabadulnék egy pár darabtól...

A Laza Laci által lefoglalt vonalnak is utánajárt; Laza így beszélt:

— ...nem azt a kék babosat, vetiem fel, ami neked is úgy tetszik. Új irodába költöztünk és annak a falmintájához nagyon vág egy ilyen nyakkendő... Nem. Fogalmam sincs. Ki hallott már ilyet, T-vel kezdődik, rmeléssel végződik és vízszintesen minden becsületes dolgozó legfőbb gondja? Hogy ezek a mai keresztrejtvények miket tudnak kérdezni...

Kelemen, az utánjárós megtalálta már az öt foglalt vonal zömét, vagyis négyet, az ötödiken azonban senki nem beszélt. Hogy ennek is utánajárjon, belépett a HANG szentélyébe, a telefonközpontba, ahol a HANG hangja ütötte meg a fülét:

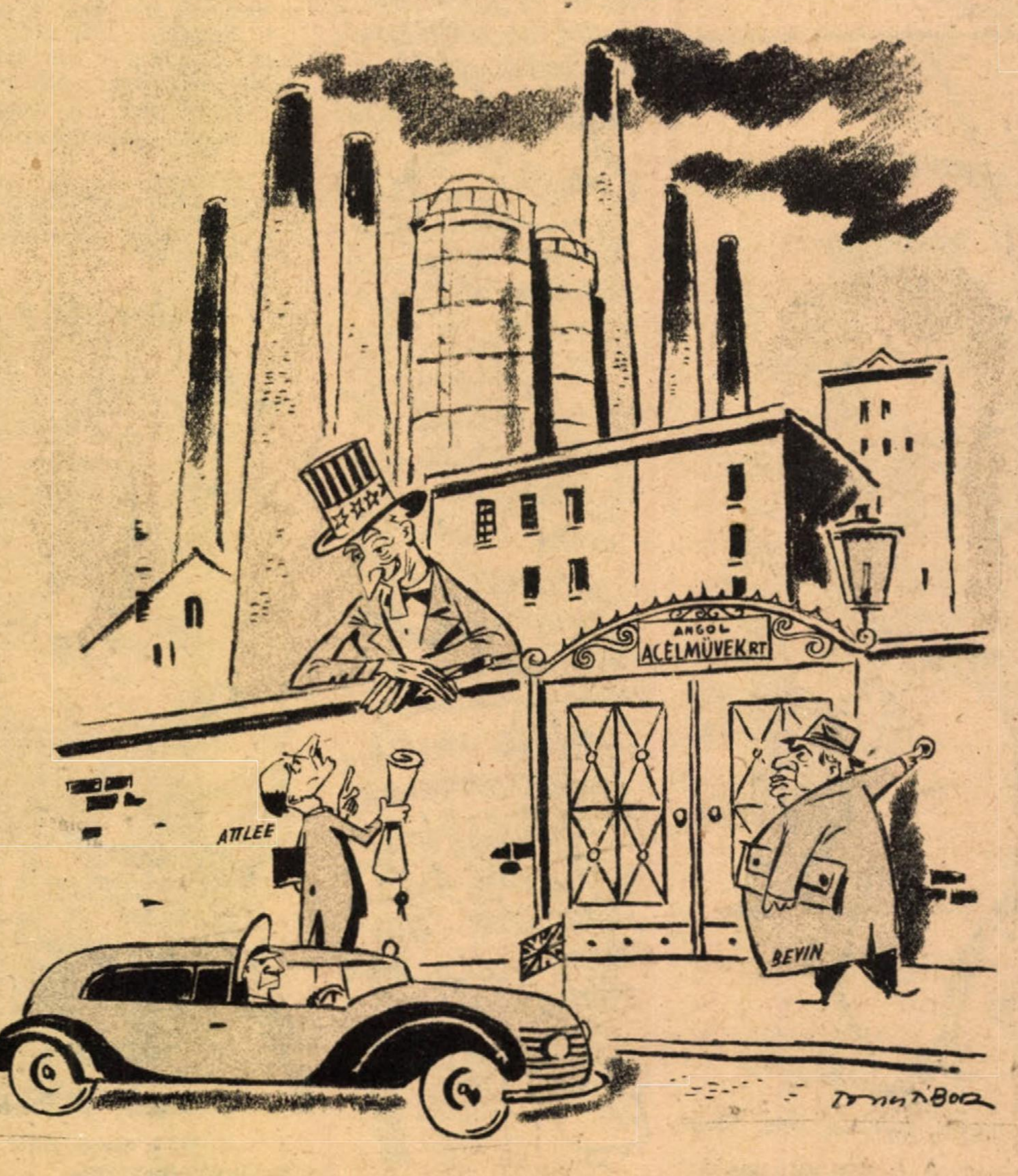
— Kérlek, öt vonalunk van, de meg kell bolondulni. Hiába ugatok, hogy ne használják magánbeszélgetésekre munka alatt a vonalakat és azután engem szidnak, ha nem tudok vonalat adni. Nagyon el vagyok keseredve, azért hívlak már másodszor délelőtt, kinek panaszkodja ki magát az ember a sok magánbeszélgetés miatt, ha nem a saját férjecskéjének...

Kelemen ezúttal igazán olyant mondott, aminek közlése az Üzemek Humorában feltétlenül mellőzendő.

Csorna Béla

Elvtársak! Írjatok még többet a Ludas Matyi üzemi rovatába!

„Államosítás" Angliában

Uncle Sam: Mit akarnak az urak? Ez már Egyesült-Államosítva van.

Az éllógós

— Természettudományi értekezés —

Az éllógós (tudományos néven: lincus trógericus) főleg gyárak, üzemek és vállalatok környékén fordul elő. Az éllógós négylábú emlős, amely hátsó két végtagját főleg ácsorgásra, mellső végtagjait pedig arra használja, hogy velük táplálékát megragadja és szájához vigye. Az éllógós nem tartozik a mindenevők családjába, inkább mindenivónak mondható, mivel a sört, bort, pálinkát egyformán kedveli. Egyízben, kísérletképen, egy ilyen lincus trógericust egy pohár benyovka elé ültettek, mire a benyovka oly gyorsan tűnt el a pohárból, hogy a villámgyors művelet szabad szemmel nem is volt követhető.

Az éllógós egyébként az élősdiek fajtájához tartozik s kártékonysága miatt üldözik. Ellenségeivel szemben főként mimikrivel védekezik, vagyis a környezetéhez hasonul, hogy ne legyen felismerhető. Így pl. franciakulccsal vagy kalapáccsal kezében futkos ide-oda, vagy pedig aktaköteggel a hóna alatt sürög-forog, aszerint, hogy milyen a környezete. Az éllógós látszólag igen szelid, de ha megkísérlik munkára fogni, akkor egyszerre megvadul, a szája habot ver s ilyenkor veszedelmes a közelében tartózkodni.

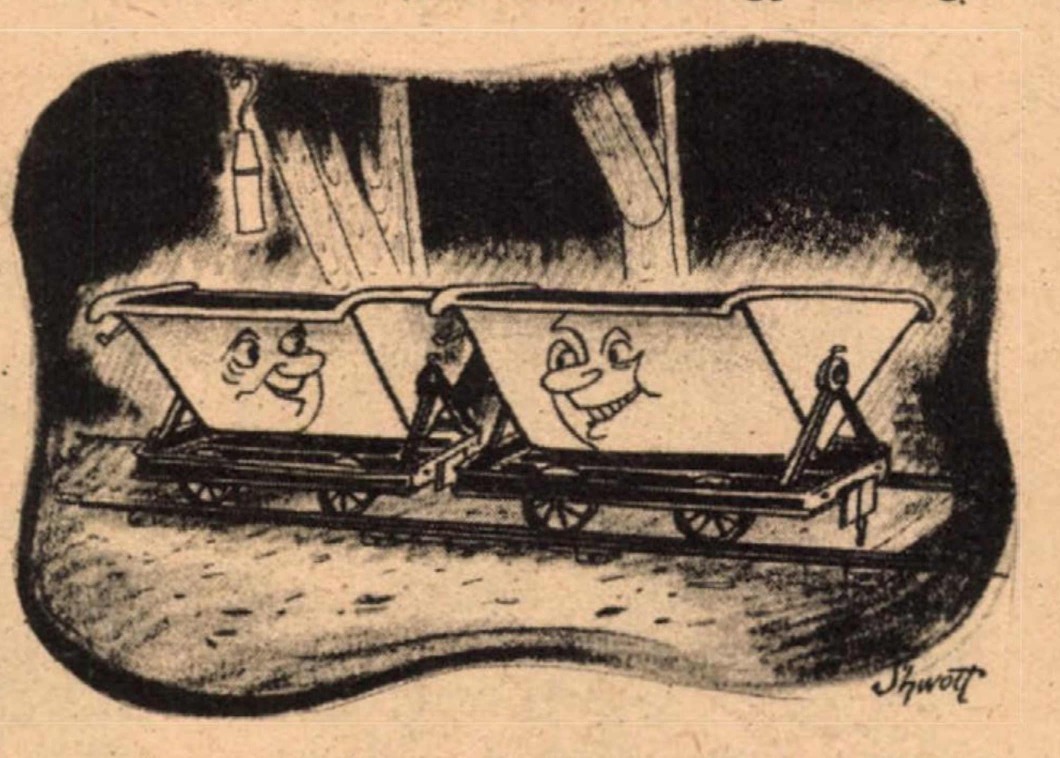
A kísérletező tudósok érdekes, periódikusan visszatérő tüneteket figyeltek meg az éllógósnál. Bizonyos időközökben az éllógós minden látható ok nélkül megváltoztatja egész viselkedését, egész testében elbágyad, sántikálni kezd, a hasát és a hátát tapogatja, majd torkából hörgő hangot ad ki, amely emberi nyelvre lefordítva körülbelül így hangzanék: kérek egy beteglapot. Az ilyen éllógós csakhamar otthagyja környezetét s mintegy meghasonlottan beveti magát egy kocsmába, ahol főleg táppénzzel és kadarkával táplálkozik.

Az éllógós a földön elég lomhán közlekedik, végtagjai segítségével. Egyes tudósok most érdekes kísérleteket folytatnak abban az irányban, hogy a tunyamozgású éllógósokat repülni tanítsák. A feltalált

eljárás lényege abban áll, hogy a kísérletező lábával heves mozdulatot végezve, megdörzsöli az éllógós testének ama részét, amely a törzs és hátsó végtagjai között enyhén kidomborodik. A hirtelen dörzsölés következtében elektromos áram keletkezik, amely az éllógóst nagy ívben elröpíti. Megfigyelték, hogy az ilyen repülő példány a többi éllógósokat heves izgalomba hozza, amely odáig fokozható, hogy ideges kapkodásukban szerszámokat ragadnak és buzgón dolgozni kezdenek.

Filimonov bemutatja módszerét Magyarországon

— Öregem, holnap aztán jól kösd fel az alvázadat, mert a szovjet sztahánovista termelését kell elszállítanunk.

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ

Lapkiadótulajdonos: SZABADSÁG lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.. 139—150 és 138—382.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépein. V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.

Indul az őszi üdülés 2. csoportja

Kovács most tért vissza fiatalon, barnára pirulva, pattanó izmokkal és kihizott ruhákkal az őszi üdülés első csoportjával az üzembe, ahol már a hét elején induló második csoportról folyik a szó.

— A második csoport sokkal jobb az első csoportnál — szögezi le Kovács.

— Teljesen mindegy az — feleli az üdülési felelős. Ugyanolyan gyógyulási, pihenési és szórakozási lehetőséget nyújt, mint az első. Mi a különbség?

— Csak annyi — felelte Kovács — hogy az első már, sajnos, elmúlt.

Reakczy Jóska nyilatkozik

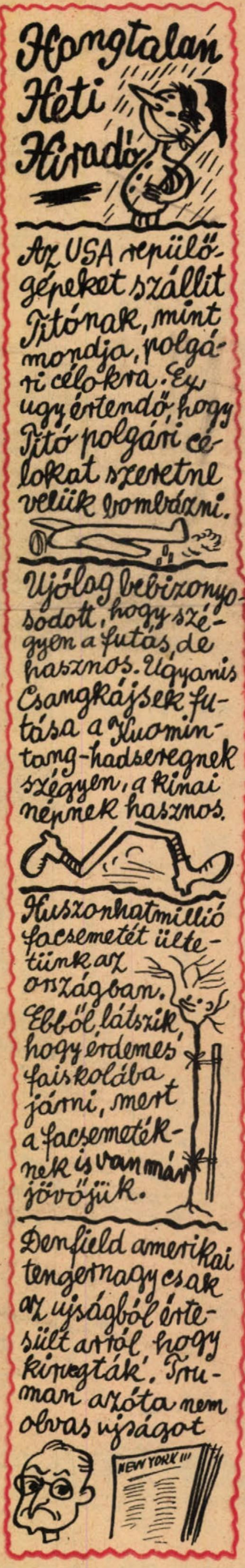
— Látod, ugye mondtam, hogy leértékelés lesz!

Londoni idill A kereskedő angolosan árul — a vevő angolosan távozik.

Samu bácsi meg a baráti köre — Maga miatt kerültek bele, Samu bácsi!
— Miattam benne is maradhatnak!

Gádor Béla:

Garfunkel és a szemantika*

Alighogy beléptem a kávéházba, megpillantottam Garfunkelt és rögtön két következtetést vontam le: két pohár víz áll előtte az asztalon, tehát már megitta a feketéjét. gondterhelt arccal pislog a bejárati ajtó felé, tehát még nem tudja, miből fogja kifizetni.

— Szervusz, Garfunkel, — szólítottam meg, — mi újság, hogy s mint?

Garfunkel homlokán két mély ránc jelent meg és minden szót külön tagolva, így felelt:

— Kaliga pergel talota halán... — Majd rövid gondolkodás után még hozzátette: — Suttyom!

— No, hálistennek — mondtam, — ennek igazán örülök.

Azzal már mentem is volna tovább, de Garfunkel elkapta a frakkom, két kézzel megragadott és benyomott a székbe.

— Homokocsi vejja, exkomodejja, csej, csej, csej, — jelentette ki és mélyen a szemembe nézett.

— Osztom nézetedet — mondtam, — de most már áruld el, mi az a hülyeség, amire megint rákaptál.

Garfunkel ördögi fölénnyel mosolygott:

— Kénytelen leszek a te nyelveden beszélni, hogy megérttessem magam. Szemantikus lettem.

— Az mi?

— Az angol-amerikai filozófia új iránya, amely halomra dönti a ti materialista tudományotok összes koholmányait.

— Mondd el három mondatban, mert sietek.

— Kérlek. „A társadalmi élet minden bajának gyökere a nyelv tökéletlensége." Ennyi az egész.

— Hát ami azt illeti, te nem panaszkodhatsz, mert a te nyelved tökéletes. Ha jól emlékszem, elég szép karriert csináltál a háború alatt.

— Ne hülyéskedj, arról a nyelvről van szó, amelyen beszélünk. „Az a baj, hogy az emberek nem képesek megérteni egymást. a nyelvről van szó, ameládi bajokat, forradalmakat és háborúkat eredményeznek. A szavak üres hangok, nincs semmi tartalmuk. Mi értelme van ennek a szónak, hogy „tőke", vagy ennek: „munkanélküliség", vagy ennek: „nyomor"? Semmi."

— És mi értelme van ennek, hogy Garfunkel? Semmi.

— Ne tréfálj. Tudod mit mond Richard North, a leghíresebb angol filozófus? Szórul-szóra ezt mondja: „A világon minden rendbejön. ha a közlés eszközeit, vagyis a nyelvet megjavítjuk." Érted végre? Minek a politika meg a munkaverseny? A világot a tudományok-tudománya fogja megváltani: a nyelvészet, vagyis a szemantika.

— Értem. Ezek szerint te a múlt héten nem azért kaptál két pofont Gabulyától, mert nem adtad meg a húsz forintját, hanem azért, mert a közlési eszközei nem voltak tökéletesek.

— Sose gúnyolódj, ez komoly dolog. Ezért csináltam én egy új nyelvet, amelyben már tökéletes fogalmak vannak. Burijá háku?

— Azt hiszem háku.

— Na látod! Itt van például a gazdasági válság, azonnal megszűnik, ha helyes elnevezést kap. Érted?

— Hogyne. És hogy mondják azt a te nyelveden, hogy hülye?

— Ne személyeskedj! De hogy lásd, milyen jó barátod vagyok, hajlandó vagyok neked szemantikából órákat adni. Adjál tíz fartyinkó előleget.

— Nem adok. Most is tartozol ötven fartyinkómmal.

— Akkor legalább adj egy ötöst, — könyörgött — hogy kifizethessem a feketémet.

— Előbb meg kellene vizsgálni e fogalmak értelmét. Vajjon létezik-e „fekete" és létezik-e „ötös". Szerintem fekete még volna, de ötös nem létezik, pláne a számodra.

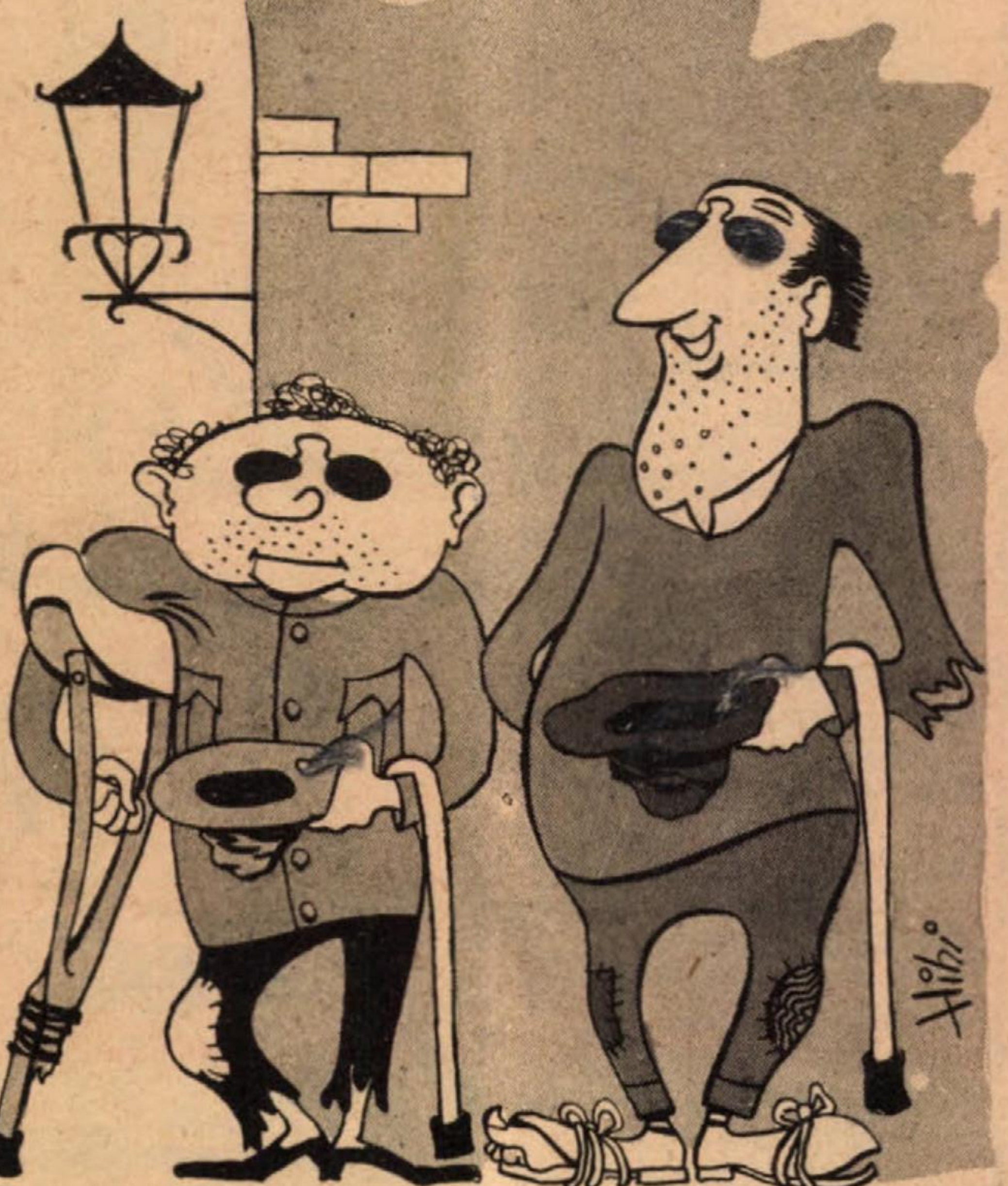
Garfunkel csalódottan tekintett rám; majd határozott hangon így szólt:

— Rávájá torga lokum.

— Neked is! — feleltem erélyesen és gyorsan átültem egy másik asztalhoz.

* Szemantika: a rothadó burzsoá filozófia új iránya. A cikkben található idézetek nem viccek. Az eredeti „műből" valók.

Szegény világtalanok

— Még ötven fillér és mehetünk moziba. Lajos, kezdj el rángatózni.